

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ας είμαστε ειλικρινείς

Αντιλαμβάνομαι πλήρως τον θυμό ούσσωμης της αντιπολίτευσης. Δεν είναι εύκολο να σου ζητάει κάποιος να τον σπρίξεις στα δύσκολα, όταν σε λοιδορούσε και σε απειλούσε σε κάθε κρίσιμο σταυροδρόμι. Ούτε βεβαίως πιστεύω ότι αυτή η κυβέρνηση δικαιούται μιας «λευκής επιταγής». Κάθε άλλο.

Πρέπει όμως να είμαστε ειλικρινείς. Εδώ που φτάσαμε, είτε θα γίνουν μερικά πράγματα γρήγορα είτε θα πέσουμε σε τοίχο με φόρα. Ο κλήρος έτυχε στον κ. Τσίπρα. Μπορεί να του βγει προσωπικά, μπορεί και όχι. Η Ιστορία ξέρει και να εκδικείται και να εκπλήσσει ευχάριστα, αν και το τελευταίο σπανίζει στα μέρη μας. Σημασία, βεβαίως, έχει

να προχωράει η χώρα αποφεύγοντας τους γκρεμούς που παραμονεύουν. Εξάλλου, στην εποχή της κρίσης και των μνημονίων, οι πολιτικοί γνωρίζουν καλά πως οι τροχοί της Ιστορίας συνθλίβουν τα πάντα και μετατρέπουν τους πιο φιλόδοξους ηγέτες σε ιστορικές υποσημειώσεις. Σημασία όμως έχει, και το ξαναλέμε, ότι γίνονται πράγματα, ότι το караβάνι προχωράει. Οι ιδιωτικοποιήσεις που μπορούν να φέρουν κεφάλαια και ανάπτυξη έχουν μπει σε ένα δρόμο. Λίγο ενδιαφέρει αν οι αρμόδιοι «ντύνουν» τις αποφάσεις τους με ολίγον από μελό... Φώσκολου. Στο ασφαλιστικό, στα «κόκκινα» δάνεια και σε άλλα θέματα η κυβέρνηση μοιάζει να έχει πάρει τις αποφάσεις της.

Η ευρωπαϊκή ηγεσία δεν θέλει άλλη κρίση στο ραντάρ της για το 2016. Αν περάσουμε αυτούς τους κρίσιμους κάβους, θα αρχίσουμε να βλέπουμε το «δισκοπότηρο», τη ρύθμιση του χρέους, τα οφέλη που θα έλθουν από την ΕΚΤ, τη βελτίωση του επενδυτικού κλίματος. Δεν θα είναι εύκολη υπόθεση. Η κοινωνία βράζει και δεν ξέρουμε μέχρι πού φθάνουν οι αντοχές της. Το λόμπι της δραχμής θα ξανατυπήσει όταν και μόλις μπορέσει. Το πολιτικό ατύχημα είναι απολύτως πιθανό. Θα είναι, όμως, λάθος, για το συμφέρον της χώρας, να πέσει τώρα αυτή η κυβέρνηση. Οποιος και να τη διαδεχθεί θα χρειαστεί να πάρει τις ίδιες ή, μάλλον, χειρότερες αποφάσεις. Αυτό μας

έχει διδάξει η πολιτική ιστορία των μνημονίων.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να πούμε – πολύ καθαρά – και κάτι ακόμη. Αν τα πράγματα κυλήσουν ομαλά και περάσουν το ασφαλιστικό, το φορολογικό κ.λπ., οι εταίροι και δανειστές μας θα έχουν μία σαφή υποχρέωση να δώσουν όσα έχουν υποσχεθεί. Δεν το έκαναν όταν η χώρα πέτυχε πρωτογενές πλεόνασμα, και αυτό ήταν άδικο και άστοχο. Αν δεν το κάνουν και τώρα – ασχέτως του ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο – θα οπλίσουν το χέρι των δυνάμεων του σκότους και της δραχμής. Θα είναι πια ξεκάθαρο ότι θέλουν να μας πουν πως «πρώτα πεθαίνεις και μετά βράζεις στην κόλαση».

ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Να τους φωτίσει ο Θεός

Είναι να απορεί κανείς για την ευκολία με την οποία (κάνουν ότι) δεν καταλαβαίνουν στην αντιπολίτευση -αριστερή και δεξιά- πώς και γιατί η κυβέρνηση (υποχρεώνεται να) κάνει κάποια πράγματα με τα οποία διαφωνεί. Οριζοντίως και καθέτως. Που σε καμιά περίπτωση δεν θα τα έκανε αν δεν υπήρχε το στανιό των δανειστών. Και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν κομμάτι της δικής της πολιτικής, και του δικού της προγράμματος.

Αλλά αυτά είναι τα κουμπιά της Αλέξαινας. Συμφώνησαν οι προηγούμενοι για περικοπές στις συντάξεις, μηδενικό έλλειμμα στις επικουρικές, κατάργηση του ΕΚΑΣ. Υπέγραψαν τις ιδιωτικοποιήσεις των αεροδρομίων, του Ελληνικού, του Αστέρ. Έβαλαν τη τζίφρα τους σε επενδύσεις όπως εκείνη της Ίου. Και έβαλαν τους δικούς μας μπροστά σε εκβιαστικά τελεωμένα. Η τελειώνεις τη δουλειά, αποδεχόμενος τις δεσμεύσεις, ή πας για βρούβες, μαζί με τη χώρα.

Κατάφερε βέβαια στη συμφωνία του καλοκαιριού η κυβέρνηση να «ανοίξει» κάποια κλειστά θέματα, όπως το ασφαλιστικό, και διαπραγματεύεται τώρα να θεραπεύσει πληγές που άλλοι άνοιξαν. Με τους γνωστούς εκβιασμούς. Κι αντί να καθίσουν σεμνά και ταπεινά εκείνοι που μας έριξαν στα σκατά,

βγάζουν και γλώσσα. Έφτασε το ΠΑΣΟΚ -μάλιστα, το ΠΑΣΟΚ!- να βροντοφωνάζει: Όχι σε συντάξεις φτώχειας και πείνας! Ενώ η πολύ Δεξιά και η πάρα πολύ Αριστερά καταγγέλλουν κωλοτούμπες και ξεπουλήματα.

Και καλά οι ούλτρα από δω μεριά. Οι άλλοι, που και υπέγραψαν, και διέπραξαν, και στήθηκαν επί των επάλξεων του Ναι στο δημοψήφισμα, και υιοθέτησαν τα τελεσίγραφα ως εθνική ανάγκη, πού διάολο βρίσκουν το θράσος και φωνάζουν; Πώς αφού σικάτεψαν το θύμα τώρα καταγγέλλουν τους τραυματιοφορείς ότι δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους; Από πού κι ως πού βγαίνουν κι από πάνω; Και ποιος περιμένουν να τους πιστέψει;

Τέλος πάντων, έτσι πάει το πράγμα. Κι έτσι θα πάει. Να τους φωτίσει μόνο ο Θεός -μέρες που είναι- να μην το παραξηλώνουν. Γιατί όσο υπάρχει η κυβέρνηση αυτή τόσο παραμονεύει ο κίνδυνος να πέσουν τίποτε ψιλές με τους δανειστές. Για τις συντάξεις, παραδείγματος χάριν. Κι αν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε θα πρέπει να πάρουν θέση. Και τι θέση να πάρουν; Με το μαστέλο, για το ξέπλυμα, ή με τον Κουστόλο, για το μέτρημα; Ούτε ψύλλος στον κόρφο τους...

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ Δημήτρης Παφίλας

Κυριάκος με εκλογή δίχως δακτυλίδια

Όταν οι ίδιοι οι ψηφοφόροι και συνοδοιπόροι (πρώην και νυν) του ΣΥΡΙΖΑ αναγνωρίζουν ως ακραία φιλελεύθερο τον κ. Τσίπρα, τότε σίγουρα και για το κόμμα της αντιπολίτευσης ήλθε η ώρα για μια σοβαρή αλλαγή στην ηγεσία. Και μακριά από εμάς η ρατσιστική παράμετρος της ηλικίας, διότι πολλοί νέοι είναι ήδη γέροι. Πρώτα και κυρίαρχα είναι το τι έχεις κάνει σ' αυτή την ζωή.

Τον κ. Κυριάκο Μπυσοτάκη δεν τον γνωρίζουμε προσωπικά, αλλά έχουμε παρακολουθήσει την πορεία του από τότε που βρέθηκε στα Αμοιβαία Κεφάλαια της Εθνικής Τράπεζας. Μάθαμε επίσης ότι, κάποτε επέστρεψε τα χρήματα

που είχε λάβει από θυγατρική της Εθνικής στις ΗΠΑ, όταν εργαζόταν εκεί ως φοιτητής. Ως υπουργός επίσης όλοι οι Έλληνες γνωρίζουν τι έκανε πάνω -κάτω. Από την άλλη πλευρά, ο κ. Ευάγγελος Μειμαράκης ως πολιτικός δεν είναι επίσης άγνωστος καθώς έχει μακρά και επιτυχημένη θητεία σε υπουργεία ή και στο κόμμα. Μια πτυχή, όμως, της πορείας του θα τον βαραίνει πάντοτε.

Όταν ανέλαβε την προεδρία της ΟΝΝΕΔ δεν εκλέχθηκε, αλλά ορίστηκε (κατά τραγική ειρωνεία από τον πατέρα του αντιπάλου του). Και τότε προχώρησε άμεσα σε διαγραφές. Αν και ήταν περιορισμένες οι διαγραφές το 1986, τα

αποτελέσματα τους θυμάται και ο ίδιος, στις επόμενες εκλογές.

Τι άλλαξε, όμως, από το 1986; Τίποτε. Κάποιοι σήμερα αποφάσισαν να ορίσουν και πάλι(;) εγγυητή της ενότητας τον κ. Μείμαρακη, δίνοντάς του το δακτυλίδι. Δεν θέλουμε να πιστέψουμε ότι, λειτουργούν ως «μαγαζάτορες». Όσες ραδιουργίες και να επιχειρήσουν αυτή τη φορά οι βαρόνοι, η εκλογή είναι στα χέρια των μελών που ψήφισαν τον περασμένο Δεκέμβριο. Απέναντι λοιπόν στα ιδιοτελή σχέδια που απεργάζονται κάποιοι η καλύτερη απάντηση είναι να αποφασίσουν ελεύθερα. Αυτή την φορά με εκλογές.

ΕΘΝΟΣ

Ρεαλισμός και σοβαρότητα

Σίγουρα ούτε η χρονική συγκυρία είναι η ενδεδειγμένη ούτε οι πολιτικές και οικονομικές συνθήκες είναι οι καταλληλότερες, για να επιχειρηθεί η καλύτερη δυνατή τομή στο ασφαλιστικό σύστημα της χώρας. Δυστυχώς, όμως, η πραγματικότητα αυτή ισχύει για όλα όσα συμβαίνουν τα τελευταία έξι χρόνια στον τόπο μας και με βάση αυτήν αντιμετωπίζεται το παρόν και προγραμματίζεται το μέλλον. Τουλάχιστον μέχρι να απαλλαγούμε από την κηδεμονία των εταίρων και δανειστών και να επανακτήσουμε τη δυνατότητα να αποφασίζουμε μόνοι μας για τα του οίκου μας.

Δεν θα υποδείξουμε, φυσικά, στην κυβέρνηση αλλά ούτε και στα κόμματα της αντιπολίτευσης τι πρέπει να κάνουν. Αλλωστε ούτε τώρα δημιουργήθηκε το πρόβλημα ούτε και υπάρχουν πολιτικές δυνάμεις που να είναι τελείως ανεύθυνες για τις διαστάσεις και τη σοβαρότητά του. Απλώς τώρα βρισκόμαστε όλοι μπροστά στην υποχρέωση να πάρουμε ακόμη μία οδυνηρή απόφαση για ένα ούτως ή άλλως υπαρκτό θέμα. Και ο μόνος τρόπος για να το επιτύχουμε είναι να το αντιμετωπίσουμε με ρεαλισμό και σοβαρότητα.

Ο ρεαλισμός επιβάλλεται, γιατί η όποια απόφαση θα έχει ευρύτερες συνέπειες για τη χώρα και τον λαό, για το παρόν και το μέλλον. Αυτό είναι ένα δεδομένο που δεν επιδέχεται την παραμικρή αμφισβήτηση. Γιατί, εκτός των άλλων, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι σ' αυτόν τον τόπο επανειλημμένα έχει αποδειχθεί πως κάθε φορά που κρύβουμε κάποιο πρόβλημα κάτω από το χαλί, σύντομα το βλέπουμε να ξαναπροβάλλει εφιαλτικότερο.

Και η σοβαρότητα είναι αναγκαία, γιατί η όποια απόπειρα πολιτικής εκμετάλλευσης είναι προκαταβολικά καταδικασμένη σε αποτυχία. Προφανώς και το πολιτικό κόστος θα καταβληθεί κυρίως από τους κυβερνώντες αλλά όχι για όσα τελικά θα κάνουν, αλλά για όσα επιπόλαια είχαν υποσχεθεί. Οπως είχε συμβεί και με τους προκατόχους τους. Γιατί ούτε οι μεν ούτε οι δε αποφάσιζαν ή αποφασίζουν ελεύθερα. Συναποφάσιζαν οι μεν και θα συναποφασίσουν οι δε με τους εταίρους και δανειστές μας.